అనగనగా ఓ మంచి కథ

- ఏం ఆడవాళ్ళు?

- కొండముది శ్రీరామచంద్రమూర్తి

(ఆంధ్ర సచిత్రవారపత్రిక జనవరి 18 1980)

"ఏమండీ ఈ నెమలికంఠం రంగు ధర్మవరం సిల్క్ చీరకు ఈ బ్లూ కలర్, గోల్డ్ బోర్డర్ బ్లౌజు నప్పిందంటారా?"

కిటికీలో నుండి దొడ్లో నూతి పళ్ళెం దగ్గర సబ్బుపెట్టి మొహం కడుక్కుంటున్న సుమతివేపు కన్నార్పకుండా చూస్తున్న కృష్ణారావు ఉలిక్కిపడి భార్యవేపు తిరిగి, "ఆ! ఆ! బావుంది, బ్రహ్మాండంగా వుంది. ఎందుకు బావుండదూ? చాలా బావుంటుంది" అన్నాడు కంగారుగా.

రుక్మిణి భర్త మాటలు విని నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఆమె తెల్లని పలువరుస తళుక్కుమంది. చేతిని సుతారంగా ఎత్తి, బొట్టును చూపుడు వేలుతో సున్నితంగా దిద్దుకుంటూ, క్రీగంట అతన్ని మురిపెంగా చూసి,

"నాకు తెలుసు, మీరా మాట అంటారని" అన్నది సంతృప్తి నిండిన కంఠంతో.

వెడల్పాటి నుదుటిమీద ఎర్రగా మెరుస్తున్న బొట్టు, తెల్లని చేతులకు వత్తుగా వున్న ఎర్రని గాజులు, ఆరోగ్యంతో నిగనిగలాడుతున్న ఎర్రని పెదాలు, మెడలో తళుకులీనుతున్న రెండుపేటల గొలుసు, ఆ గొలుసు పక్కనే నల్లపూసలు. రుక్మిణిని చూసిన కృష్ణారావు పెదిమల మీదకు బలవంతంగా నవ్వును ఎరువుతెచ్చుకున్నాడు. మొహానికి పూసుకున్న పౌడరులాంటి నవ్వు. కాదామరి? యూ ఆర్ ఎ రియల్ బ్యూటీ.."

రుక్మిణి పక్కున నవ్వింది. "అవునా?" అన్నది కొంటెగా. దగ్గరకొచ్చి కృష్ణారావు మొహంలో మొహంపెట్టి, "కట్టుకున్నదాని అందాన్ని మెచ్చుకునే మొగవాడున్నప్పుడే ఆ ఆడదానికి సంతృప్తీ, ఆ సంసారానికో అర్థమూనూ" అంటూ అటూ ఇటూ చూసి ఒక్కసారి మునిగాళ్ళమీద నిలబడి అతని పెదిమలను సుతారంగా తన పెదిమలతో తాకి గిరుక్కున సిగ్గుతో వెనక్కు తిరిగి వంటింట్లోకి పారిపోయింది.

కృష్ణారావు తన పెదిమలు కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకున్నాడు. మళ్ళీ కిటికీలోనుండి దొడ్డివేపు చూశాడు. సుమతి మొహం కడుక్కోవడం పూర్తయింది. తడి మొహం మీద వంకీలజుత్తు అక్కడక్కడా అతుక్కుని వుంది. సాయం సూర్యుడి కిరణాలు ఆమె మొహం మీద స్పాట్‌లైట్ వేస్తున్నాయి. నల్లని సోగకళ్ళు, పాలబుగ్గల మిసిమితనం, యౌవనంలోకి అడుగుపెట్టి అనుభవాలకోసం ఎదురుచూస్తున్న శరీరం, పమిటను ఒక్కసారి కిందకు జార్చి విదిల్చి మళ్ళీ భుజం మీద వేసుకుంది. పమిట జారడం చూసిన కృష్ణారావు మనస్సు అంత ఎత్తు నుండి కిందకు పడ్డట్లయింది. కళ్ళు మూసుకుని తెరచి, "వాట్ ఎ బ్యూటీ?" అనుకున్నాడు మనసులో. సుమతి, టవలును బుజాన వేసుకుని, చేతిలో సబ్బు పెట్టె పట్టుకుని, కాళ్ళ స్లిప్పర్లతో కిటికీ పక్కగా పోతోంది.

"సుమతీ" కృష్ణారావు మెల్లగా పిలిచాడు.

సుమతి చివాలున తలెత్తింది. ఆ ఎత్తడంలో మల్లెతీగ తగిలింది విచ్చుకుని రాలడానికి సిద్ధంగా వున్న మల్లెపూలు ఆమె నెత్తిమీద వర్షంగా పడ్డాయి.

"రుక్కుతో గుడికెళ్ళొద్దు. ఇలారా!"

సుమతి కళ్ళు మిలమిలలాడాయి. అట్లాగే అన్నట్టు తల ఎగరేసి పక్క వాటాలోకి వెళ్ళిపోయింది. కృష్ణారావు కాలరు సవరించుకున్నాడు. సుమతితో, రుక్మిణి మాట్లాడుతున్న మాటలు చలిగాలి తరంగాల్లా అతన్ని తాకుతున్నాయి.

"సుమతీ ఇంకా ఎంతసేపు? బయల్దేరవేం?" ఖంగుమంటున్న రుక్మిణి గొంతు.

"మీరు వెళ్ళిరండి అత్తయ్యగారు ఉన్నట్టుండి తల పగలగొట్టుకుపోతోంది."

"అయ్యయ్యో! అదేమిటీ, ఇంతవరకూ బాగానే వున్నావుగా. ఇద్దరం కలసి ఆ గోపాలకృష్ణమూర్తికి అష్టోత్తరం చేయిద్దాం అనుకున్నాము కాదు?" రుక్మిణి గొంతులో కొంత ఆతృత, ఒకింత నిరాశ.

"అవునండీ మీతో కలిసి వద్దామనే అనుకున్నాను, కానీ ఏం చేయను చెప్పండి? తలంతా సమ్మెట పెట్టి కొట్టినట్టుగా వుంది. పోనీ అత్తయ్యగారూ, నా పేరకూడా మీరే ఆ పూజ చేయించి రాకూడదూ?"

"అట్లాగే చేయిస్తాలేమ్మా! నువ్వేం ఇదికాకు. మీ మావయ్యగారి దగ్గర మాత్రలున్నాయి అడిగి తీసుకో. మొహమాట పడకు. ఏం? నేను వెళ్ళిరానా? "

"ఏమండోయ్ మన సుమతికి వున్నట్టుండి తలనొప్పి వచ్చిందట విపరీతంగా. ఆ తలనొప్పి మాత్రలియ్యండి. ఆ పిల్లకసలే తగని భయం" రుక్మిణి లోపలకు ఓ అడుగువేసి, భర్తకు హెచ్చరికలు పలికి, పూలసజ్జ తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళిపోయిన సూచనగా బయట గేటు గడియ వేసిన చప్పుడు.

భార్యను వీధి చివరగా వెళ్ళనిచ్చాడు కృష్ణారావు. ఒకటి రెండు క్షణాలు ఆగాడు. అద్దంలో చూసుకుని క్రాపు సరిచేసుకున్నాడు. చొక్కామీద సెంటు చుక్కలు చల్లుకున్నాడు. కుర్చీమీదనుండి లేచి, ముందుకు రెండడుగులు వేసి, "సుమం.." అని పిలిచాడు ఆప్యాయతనంతా మూటగట్టి.

సుమతి రెండు వాటాల మధ్యా వున్న తలుపు తీసి ద్వారబంధంలో నిలబడింది. తెల్లని బొట్టు పెట్టుకుంది. తెల్లని గాజులు వేసుకుంది. మెళ్ళో తెల్లని ముత్యాలదండ. కాళ్ళకు తెల్లని వెండి పట్టాలు. తెల్లని స్లిప్పర్స్ తెల్లని పల్చటి రవిక. రవిక నుండి స్పష్టాస్పష్టంగా కనిపిస్తున్న తెల్లటి బ్రా. బుటా వున్న తెల్లటి చీర. తెల్లచీర లోపలనుండి తెల్లటి మెత్తటి పాదాల పైకి "టెంప్టింగ్"గా పడుతున్న తెల్లటి సిల్క్ ఫాల్స్. ఆమె నందివర్ధనంలా వుంది, నిద్రలేచిన మెరుపుతీగలా వుంది, పొంగి పొరలిన నురగ తరకలా వుంది.

కృష్ణారావు ఆమెవేపు ఆపలేని తమకంతో రెండు చేతులూ జాపి ముందుకు నడిచాడు. ఆమె వున్నచోటు నుండి ఒక్క అడుగు వెనక్కు వేసింది. ఆమె నుదుటిమీద స్వేదబిందువులు. పెదిమలు మెల్లగా వణుకుతున్నాయి.

"నాకు భయంగావుంది కృష్ణా" అన్నది అక్కడినుండే మెల్లిగా.

"ఎందుకూ భయం?"

"అత్తయ్య నుదుటిమీద ఆ ఎర్రబొట్టు..." పవిత్రత ముందు పాపం తలొంచుకున్నట్టు ఆమె కంఠం గీరపోయింది.

"నాన్సెన్స్. ఆమె నీకు అత్తయ్యేవిటి? ఏవిటో పక్క పక్క వాటాల్లో వుంటున్నాం కదా అని వరుసలు కలుపుకున్నాం. అంతమాత్రాన..."

సుమతి పేలవంగా నవ్వింది. "నిజమే వరుసలు కలుపుకున్నాం. వరుసలే. కానీ ఆ వరుసల భావమే నన్ను వివశం చేస్తోంది. సుమతీ ఒంటరిగా వుండి, అయిన వాళ్ళకు దూరంగా, ఇక్కడ ఆడపిల్లల కాలేజీలో చదువుకుంటున్నావ్ నీ చదువుమీదే అన్ని ఆశలూ పెట్టుకున్నారు అమ్మా నాన్నా. నువ్వు ఎంచక్కా చదువుకోవాలి, మంచి ఉద్యోగం

సంపాదించుకోవాలి, అయిన వాళ్ళను ఆదుకుని పైకి తీసుకురావాలి, ఆ తర్వాత పెళ్ళిచేసుకుని అంటూ హితవు పలికేది అత్తయ్య. అటువంటి అత్తయ్యకు.." సుమతి కంఠం గద్గదికమైంది.

సుమతిలో వచ్చిన మార్పు చూసిన కృష్ణారావు చికాకు పడ్డాడు.

"డోంట్‌బీ సెంటిమెంటల్.. లివ్ అండ్ లౌవ్.. ఎంత కావాలి? వో వందీయనా? పోనీ రెండు వందలు.. ఆ రెండు వందలూ పెట్టి జల్సా చేసుకో. పూలు, సినిమాలు, అత్తర్లు, షోకులు, సరదాలు. ఎంజాయ్ ఐసే."

అతను ఆమెకు దగ్గరగా వచ్చి, ఆమె భుజాలమీద చేతులు వేశాడు. ఆమె నిలువెల్లా ఉలిక్కిపడ్డది. ఆమె మొహాన్ని తన వేపుకు తిప్పుకున్నాడు. ఆమె మొహమంతా చెమట పోస్తున్నది. ఆమె కళ్ళలోకి కళ్ళుపెట్టి చూశాడు. ఆ కళ్లల్లో భయాల నీడలు.

ఇంతలో బయట రుక్మిణి వస్తున్న సూచన.

ఎవరితోనో "వెళ్ళి వస్తానండీ" అంటూ వీడ్కోలు పలుకుతున్నది రుక్మిణి.

"అప్పుడే ఇంటికి వెళ్ళకపోతే ఏం. ఒకసారి మా ఇంటికి వచ్చి వెళ్ళకూడదూ?" ఆ పక్క ఇంటి ఆమె ఆహ్వానం.

"కాదండీ మా సుమతికి, నేను బయల్దేరేసరికి ఒకటే తలనొప్పి. మా ఆయన దగ్గరనుంచి తలనొప్పి మాత్రలు తీసుకోమన్నాను. ఆయనకూ బిడియం, ఆ పిల్లకూ తగని సిగ్గు. ఎట్లావుందో ఏమో వస్తానూ" రుక్మిణీ గొంతులో జాలి, బయట గాలివాలు మీద తేలి, గదిలోకి వెన్నెల కిరణంలో కలసి ప్రవహిస్తోంది.

కృష్ణారావు రెండంగల్లో కిటికీ దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. సుమతి తన వాటాలోకి వెళ్ళి, తలుపు దగ్గరగా మూసుకుంది.

రుక్మిణి ప్రసాదంతోనూ, పూలసెజ్జతోనూ ముందుగా సుమతి వుంటున్న వాటాలోకి వెళ్ళింది.

సుమతి అప్పటికే పక్కమీద పడుకుంది, మంచం వాల్చుకుని. పట్టెమంచం పట్టెమీద కూచుని, సుమతి తలను పట్టుకుని చూస్తూ, "ఇంకా తగ్గలేదా అమ్మాయ్?" అన్నది అనునయం.

"లేదండీ"

"మీ మావయ్య దగ్గర్నుంచి మాత్రలు పుచ్చుకున్నావా?"

"లేదండీ"

"ఎందుకనీ?" రుక్మిణి చివాలున లేచి నిలబడింది.

"వంటరిగావున్న మగవాడితో మాట్లాడడానికే అంత భయపడిపోతే ఎట్లా? అయినా ఆయన ఏవన్నా పెద్దపులా, ఎలుగుబంటా? నేనెట్లాగో నీకు, ఆయనా అట్లాగే. ఉండు, నే తెస్తాను." అంటూ వెళ్ళబోయి, అంతలో ఆగి "నా మతి

మండినట్టే వుంది. ముందీ అమ్మవారి కుంకుమ నొసటన దిద్దుకో. ఈ అరటిపండు నోట్లో వేసుకో" అంటూ కుంకుమా, అరటిపండూ ఆమెకిచ్చి, భర్త దగ్గరకు వచ్చింది.

"ఏవిటండీ గదంతా చీకటిగా వుందే? లైటన్నా వేసుకోలేదేం?" అన్నది భర్తను సమీపించి.

కిటికీలోనుండి వెన్నెట్లో తడిసిన ప్రకృతి వింతగా పరవశిస్తోంది. కొబ్బరి ఆకుల మధ్యగా చదరంగం గళ్ళను నేలమీద ఏర్పరుస్తున్నట్లుంది. కిటికీ పక్కన వున్న పూవు వెలగు విచ్చుకుని మాధుర్యం స్నానం చేస్తున్నది.

"వెన్నెట్లో నిల్చున్న వాడికి, చీకటి కనిపించదు రుక్కూ"

"అబ్బో! కవిగారు కవిత్వంలోకి జారిపోతున్నారు" రుక్మిణి ప్రేమగా అతని జుత్తులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి సవరించింది. అతని మొహం మీద చిన్న కుంకుమ బొట్టు దిద్దింది. అరటిపండు వొలిచి సగం అతని నోటికందించింది. మిగిలిన సగాన్ని కళ్ళకద్దుకుని తన నోట్లో వేసుకుంటూ "పాపం,సుమతి తలనొప్పితో ఒకటే బాధపడిపోతున్నదండీ మీ దగ్గర మాత్రలున్నాయి కదా, ఇవ్వకపోయినారా?" అన్నది మందలింపుగా.

"నాకేం తెలుసూ, నన్నడగందే.." కృష్ణారావు అమాయకంగా అన్నాడు.

"ఆ అమ్మాయికంటే అడగటానికి బిడియం, మీరే తీసుకెళ్ళి ఇవ్వకపోయినారా?"

"ఏమో, నువ్వే వచ్చి ఇస్తావుకదా అని వూరుకున్నాను"

"సరే ఇవ్వండి"

రుక్మిణి మాత్రలు తీసుకుని అటుగా వెళ్ళబోతూ, "ఇదేమిటండీ, మధ్య తలుపు గడియ తీసి వుందేం?" అన్నది ఆశ్చర్యంగా.

"ఏవిటీ అత్తరు వాసన కూడా గుబాళిస్తోందే ఎక్కణ్ణించబ్బా"

కృష్ణారావు మొహాన చిరుచెమట పోసింది. అతని కంఠం వణికింది.

"అదీ...అదీ" ఏదో సర్ది చెప్పబోయాడు. ఏం చెప్పాలో తోచలేదు.

"మతిమరుపు మనిషిని. నేనే గడియ తీసి వుంటాను. మళ్ళీ వేయడం మర్చిపోయుంటాను" రుక్మిణే సమాధానంగా అన్నది.

కృష్ణారావు ఉస్సురని నిట్టూబుచాడు. "నేనే రాసుకున్నాను" అన్నాడు మెల్లగా. రుక్మిణి, సుమతి దగ్గరకు వెళ్ళి తలనొప్పి మాత్రలిచ్చి, వేడివేడి కాఫీ కాచి తాగించింది.

"చూడమ్మాయ్, ఇవ్వాళ నువ్వు భోజనం మాతోనే. వంటరిగా వున్న కొద్దీ పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు ఎక్కువ అవుతాయి. ఆలోచనలతో తలనొప్పి ఎక్కువౌతుంది."

"ఎందుకండీ" సుమతి బలహీనంగా అడ్డు చెప్పబోయింది.

"నువ్వేం చెప్పకు. నేను వినను"

డైనింగ్ టేబులు దగ్గర కృష్ణారావు, సుమతి ఒకరి మొహాలు మరొకరు నిర్భయంగా చూసుకోలేకపోతున్నారు. ఇద్దరూ ముక్కలు ముక్కలుగా రుక్మిణితోనే మాట్లాడుతున్నారు.

"గుత్తి వంకాయ కూరెట్లా వుందండీ?" అన్నది రుక్మిణి 'కోరి వండా' అన్న భావాన్ని ధ్వనిస్తూ.

"బావుంది" కృష్ణారావు తలవంచుకునే సమాధానం చెప్పాడు.

"ఏమో, నాకోసం బావుందంటున్నారనుకుంటాను. మన సుమతి ఇంకా బాగా వండుతుంది తెలుసా?"

కృష్ణారావు సమాధానం చెప్పలేదు. సుమతి రుక్మిణి వేపు బేలగా చూసింది.

"సుమతీ! ఓ నాలుగురోజులపాటు మా అన్నగారింటికి వెళ్ళొస్తానమ్మా" అన్నది పులుసు వడ్డిస్తూ

"ఎందుకూ?" అన్నారు కృష్ణారావు, సుమతి ఒకేసారి.

"గుడికి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ మా ఊరివాళ్ళు కలిశారు. వాళ్ళు చెప్పారు, మా అన్నయ్యకు వంట్లో నలతగా వుందని. నాకూ చూద్దాం అనిపిస్తోంది" రుక్మిణి గంభీరంగా అన్నది.

"ఇక్కడ మరి నేను..?" కృష్ణారావు గొంతు అతనికే అసహజంగా వినిపించింది.

"మీకేమండీ ఇక్కడ మన సుమతి వుందిగా, మీ అవసరాలు కనుక్కుంటుంది. ఏం సుమతీ, కనుక్కోవా?"

సుమతి కీచుగా అన్నది "నేను కనుక్కోవడం ఏవిటీ?"

రుక్మిణి పెద్దగా అన్నది. "అట్లా కంగారు పడతావేమిటే పిచ్చిపిల్లా! నీ అవసరాలు మేం కనుక్కుంటున్నప్పుడు, నేను వూళ్ళో లేనప్పుడు మీ మావయ్య అవసరాలేమిటో నువ్వు మాత్రం కనుక్కోవద్దా?"

సుమతి సమాధానం చెప్పలేదు. కుర్చీలోనుండి లేచి, వాష్‌బేసిన్‌లో చెయ్యి కడుక్కుని, "వస్తానత్తయ్యగారు, నాకు తలకాయనొప్పి ఇంకా తగ్గలేదు" అంటూ మెల్లమెల్లగా నడుస్తూ తన వాటాలోకి వెళ్ళిపోయింది.

రుక్మిణి డైనింగ్ టేబుల్ క్లీన్ చేసి, వంటిల్లు తలుపు వేసి, బెడ్‌రూంలోకి వచ్చేసరికి కృష్ణారావు దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ కనిపించాడు.

"ఏవిటండీ ఆలోచిస్తున్నారు అంత దీర్ఘంగా?" అన్నది చిలిపిగా, మంచినీళ్ళ చెంబు మంచం పక్కన పెడుతూ.

"నువ్వు నిజంగానే వెళ్తున్నావా?" కృష్ణారావు గభాలున అడిగాడు.

"ఏం? అందులో అంత వింత ఏం వుందీ? ఇదివరకు ఎన్నిసార్లు వెళ్ళలేదూ?" అన్నది రుక్మిణి.

"ఆహా... ఇక్కడ!" అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు కృష్ణారావు.

"మీకేం ఇబ్బంది వుండదు. ఎట్లా మసులుకోవాలో నేను సుమతితో చెప్పే వెళ్తానుగా"

"సుమతి ఎవరూ నా అవసరాలు కనుక్కోవడానికీ, తీర్చడానికీ?"

"అట్లా అంటారేవండీ? మీకూ, నాకూ కావలసిన పిల్లకదా?"

రుక్మిణి దీపం ఆర్పేసింది. ఆమె తల్లో సంపెంగలు అతన్ని ఆమె దగ్గరకు ఆహ్వానిస్తున్నాయి. ఒంటరి వెన్నెల, చల్లని పిల్లగాలి, మెత్తని శయ్య, "రుక్కూ..." అన్నడు స్వప్నకంఠంతో కృష్ణారావు ఆమెను సందెట పొదువుకుంటూ. రుక్మిణి అతని కౌగిలిలో గువ్వపిట్టలా వొదిగిపోయింది. రుక్మిణిని అక్కున చేర్చుకుంటున్నప్పుడు ఒక్క క్షణం సుమతి అతని మనసులో మెదలింది. "ఈ రాత్రి రుక్మిణిది. మిగిలిన నాలుగు రాత్రులూ సుమతివి.." అనుకున్నాడు లోలోపల.

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే భర్తకు కాఫీ కాచి ఇచ్చి, ఆ పూటకు వండిపెట్టి "ఇహ నే వెళ్ళిరానా?" అన్నది రుక్మిణి, పర్మిషన్ కోసం వెయిట్ చేస్తున్నట్లు.

"తప్పదా?"

"ఎంతండీ, నాలుగురోజులేగా?"

పైకి ఎడబాటు విచారంతో, లోలోపల రానున్న రోజుల సరసాల ఊహల ఆనందంతో, కృష్ణారావు, "సరే అయితే" అన్నాడు గంభీరంగా. రుక్మిణి సూట్‌కేసు తీసుకుని, బయటకు వచ్చి, "అమ్మాయ్ సుమతీ" అంటూ కేకవేయబోయి, అటువేపుగా చూసి, "అదేమిటే? నువ్వెక్కడికి బయల్దేరావూ?" అన్నది ఆశ్చర్యంగా.

"ఎన్నాళ్ళనుండో మా స్నేహితురాలొకామె ఇంటికి వెళ్దామనుకుంటున్నాను. నిన్ననే మరీ మరీ చెప్పింది. వెళ్దామనుకుంటే తలకాయ నొప్పితో..."

"ఇప్పుడెట్లా వుందీ?"

"తలకాయనొప్పి అంత తొందరగా తగ్గిపోతుందిటండీ" సుమతి, కృష్ణారావు వేపు కళ్ళ చివర్లతో చూస్తూ అన్నది.

"అయితే రెస్టుగా ఇంట్లో వుండకపోయినావా? ఇప్పుడీ ప్రయాణం ఎందుకూ?"

"వద్దండీ మీరూ లేరుకదా, ఇక్కడ వున్న కొద్దీ అది ఎక్కువే అవుతుంది తప్ప తగ్గదు. అంచేత మళ్ళీ వస్తాను, మీరు రాగానే"

కృష్ణారావు బేలగా రుక్మిణి వేపు చూశాడు. కోపంగా సుమతి వేపు చూశాడు.

"నా సంగతి కనుక్కునే వాళ్ళెవరూ లేరు" అన్నాడు గాయపడ్డ వ్యక్తిత్వంతో.

"అయితే నన్ను వుండి పొమ్మంటారేవిటి?" అన్నది రుక్మిణి వెనక్కు తిరిగి.

"వద్దులే. వెళ్ళిరా"

"నన్నుండమన్నా నేనుండను" రిక్షాలో ఎక్కుతూ అన్నది సుమతి.

ఇద్దరూ కనుమరుగైన తర్వాత విసురుగా తలుపేసి "ఏం ఆడవాళ్ళు..?" అనుకున్నాడు కసిగా కృష్ణారావు. విసురుగా తలెత్తేసరికి వంట ఇంట్లో స్టౌ పక్కగా ఫ్లాస్క్ కనిపించింది. "పోనీలే, కాఫీ అయినా కలిపి వుంచింది" అనుకుంటూ అక్కడకు నడిచాడు. ఫ్లాస్కు కింద ఓ చిన్న కాయితం అతణ్ణి వెక్కిరిస్తూ పలకరించింది.

"అయ్యా! శ్రీవారూ సెంటు పూసుకున్నారు. మధ్య తలుపు గడియతీసి పెట్టారు. వెన్నెట్లో నిలబడ్డారు. ఎట్లా రమ్మంటారు మీ ప్రేయసిని? తెల్లచీర కట్టుకునా? మల్లెపూలు పెట్టుకునా? దేవర వారి చిత్తం. ఎట్లా రమ్మంటే అట్లా వస్తాం, ఆడవాళ్ళం, అంతకన్నా ఏం చేయగలం?"

కృష్ణారావు చేతిలోనుండి ఆ కాగితం గాలిలోకి ఎగిరిపోయింది.

"రుక్మిణీ" అనుకున్నాడు మనసులో. "యూ హేవ్ పూల్డ్‌మీ" అనుకున్నాడు మళ్ళీ.

కానీ సుమతి అట్లా అర్ధాంతరంగా ఎందుకు మనసు మార్చుకుందో అతనికి అర్ధంకాలేదు.

దూరంగా ఆ వీధి చివరగా జరుగుతున్న ఓ పెళ్ళి పందిట్లోంచి పెళ్ళి మంత్రాలు పెద్దగా వినిపిస్తున్నాయ్. "మాంగల్యం తంతునానేన.." ఆ తర్వాత పెళ్ళి కుమారుడంటున్నాడు. "నాతి చరామి.."

ఆ మంత్రం విని కృష్ణారావు గట్టిగా పెదవి కొరుక్కున్నాడు. తన కోపం తన శత్రువై, నీరసంతో మూలనున్న కుర్చీలో చతికిలపడ్డాడు.

COMMENTS